

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๙

เรื่องของเราอย่ามาวินิจฉัย

ก่อนจึงหัน

พระที่ตีนี้หายากนะไม่ใช่หาง่ายๆ พระดีคนดีหายาก ให้อ่อนเข้ามาหาตัวเอง หาพระที่ไหนจะดีให้ดูตัวเอง หากคนดีใครจะดีให้ดูตัวเอง ไปดูที่อื่นและเทอะไปหมด ถ้าอ่อนเข้ามาดูตัวเองจะเจอคนดี คัดเลือกเพื่อนเจ้าของตลอดเวลาจนเคยชินต่อนิสัยในการเลือกเพื่อนตัวเองนั้นละจะดีๆ อยู่ที่ไหนดีหมดเย็นหมด ธรรมพระพุทธเจ้าท่านเรียกว่าเลิศเลอในโลกทั้งสาม อะไรเข้ามาสัมผัสใจนี้จะไม่ค่อยยอมรับแหละ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีน้อยกองเท่าภูเขา เอามายกให้หัวใจ หัวใจรับไม่ได้ ไม่พินิจจะแบกกองทุกข์อยู่โดยดี ๆ

ยศถาบรรดาศักดิ์มีมากน้อยเพียงไรก็เหมือนกัน ยกให้จิต แทนที่จิตจะรับด้วยความภาคภูมิใจ รับไม่ได้นะ รับไม่ได้ยังไง ก็พวกที่มีเหล่านี้มีแต่พวกแบกกองทุกข์ทั้งนั้น ย่อเข้ามาหาธรรมบีบที่เดียว ธรรมมีมากน้อยในหัวใจชุ่มเย็นๆ ธรรมจึงเป็นที่ตายใจของโลก ถ้าธรรมได้เข้าสัมผัสใจเรียกว่าสมบัติอันล้ำค่าได้เริ่มเข้าสู่หัวใจแล้วหัวใจจะมีความสงบเย็นสบายๆ วัตถุประสงค์ภายนอกเอาอะไรไปป้อนมันก็เอาเถอะนะ ก็เหมือนใส่เชื้อให้ไฟ ใส่เข้าไปไฟจะดับด้วยเชื้อไม่มี มีแต่แสดงเปลวจรวดเมฆ ๆ

ใส่วัตถุต่างๆ เข้าไปสู่ความโลภได้ไม่พอนี้ ใส่เข้าไปเท่าไรหมดๆ ไม่มีเหลือละ ให้เอาธรรมแก่กัน ถ้าธรรมมีภายในใจจะเริ่มสงบเย็น เริ่มพอๆ ๆ เรื่อยไปจนกระทั่งถึงนิพพานเมืองพอที่เลิศเลอ จุดที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนมีจุดที่พอ พอจนกระทั่งพออย่างเลิศเลอ ให้กิเลสพาหาไม่มีคำว่าพอ ไปที่ไหนมีแต่คนเสาะแสวงหาความสุข ดีดดิน แล้วมีตั้งแต่ความทุกข์เป็นพื้นเป็นไฟทั่วโลกดินแดน นี้กิเลสพาหาเอา ถ้าธรรมพาหาแล้วจะมีความสงบร่มเย็น

โลกเรานี่ขอให้ธรรมเข้าแทรกในหัวใจของโลกเถอะ จะอยู่ร่วมกันเป็นผาสุกๆ ไม่มีคำว่าชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำ ธรรมแทรกเข้าตรงไหนจะตายใจกันทันที สงบร่มเย็น พึ่งเป็นพึ่งตายกันได้โดยไม่ต้องสงสัย ถ้าธรรมเข้าที่ตรงไหนชาติชั้นวรรณะไม่มี มีแต่ความเห็นอกเห็นใจซาบซึ้งถึงกันทันที ๆ นี้ละธรรมเข้าที่ไหน ถ้าเรื่องกิเลสเข้าไปตรงไหนเยอหยิ่งจองหองพองตัว เหยียบย่ำทำลายคนอื่นเขามากเข้าๆ นี้ละกิเลสไปไหนพองตัวๆ ถ้าธรรมไปไหนไม่มีคำว่าพอง มีแต่ความเมตตาสงสาร ใครจะว่าอะไรๆ ก็ตามอำนาจแห่งความสงสารนี้เหมือนพ่อแม่กับลูกตัวเล็ก ๆ นั้นแหละ ทั้งจะกัดจะข่วนจะอะไร พ่อแม่มีแต่โอ้อ้อๆ ใครไปถือสากับเด็ก พ่อแม่กับแม่มีแต่โอ้อ้อๆ ตลอด

นี่ละธรรมของผู้ทรงธรรมกับสัตว์โลกจึงเป็นเหมือนเด็ก ผู้ทรงธรรมนั้นเหมือนผู้ใหญ่เหมือนพ่อเหมือนแม่ของเด็ก มีแต่โอ้ๆ ท่านจะไม่ถือสีถือสา มีแต่ความเมตตา สงสาร นี่ละธรรม ท่านทั้งหลายจำให้ดี ให้สะอาดแสวงหาเหล่านี้เข้าสู่ตัวเอง กลางวี กลางวันกลางค่ำกลางคืนที่ไหนก็ตาม อยู่ที่ไหนจิตสงบร่มเย็นๆ ให้มีธรรมติดกับหัวใจ เช่น พุทโธ เป็นต้น เย็นสบายๆ นะ

พระพุทธเจ้าก็เป็นจอมปราชญ์เสียด้วย มอบธรรมะให้มันไม่ยอมรับ มันสู้กองมูตรกองคูของกิเลสไม่ได้ ไปที่ไหนจึงมีแต่มูตรแต่คูของกิเลส ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ขี้ราคะตัณหา นี่คือขี้ของกิเลส โลกชอบกันนักทีเดียว ชอบเท่าไรก็มีแต่ความทุกข์ ความทะเลาะทะยานความติดความตัน หาความสุขไม่มี ให้จำเอา เอาธรรมไปปฏิบัติ จะปรากฏเป็นความสงบร่มเย็นสบายขึ้นที่ใจเรา

ธรรมที่พระพุทธเจ้ามอบให้นี้เลิศเลอสุดยอดแล้ว ไม่มีผู้ใดคาดตาใดในโลกนี้ที่จะมอบธรรมมอบธรรมให้เหมาะสมแก่สัตว์โลกยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ๆ ให้พากันจดจำนำไปปฏิบัติ เราจะได้ธรรมครองใจ จะสบาย ที่หาความสุขกัน ดั้นเป็นบ้ากันตั้งแต่ตื่นนอนกระทั่งหลับไม่เจอนะ ถ้ามีธรรมแทรกเข้าไปๆ จะเริ่มเจอ สมบัติเงินทองข้าวของก็ได้ ธรรมก็ได้ ธรรมกับสมบัติเงินทองข้าวของอยู่ด้วยกันเย็นได้ ถ้ามีแต่สมบัติเงินทองชื่อเสียงอยู่ในตัว นั้นเรียกว่าตื่นอารมณ์บ้าอารมณ์ บ้าอำนาจบ้าวาสนา บ้ามั่งบ้ามียบ้าเหยียบคนอื่น กิเลสเป็นอย่างนั้น ถ้าธรรมไม่เหยียบ ไม่มีคำว่าเหยียบเลย มีแต่โอ้ๆ เรื่อยแหละธรรม จำให้ดีทุกคน ให้พร

หลังจันทัน

เราคิดถึงเราเป็นไข้อยู่ในภูเขา ไข่มาลาเรีย ไข่มาลาเรียนี้ฉันพริกไม่รู้จักเผ็ดจนกระทั่งได้ทราบชัดเจนว่า อ้อ พริกนี้มันฝาด ที่ว่าเผ็ดไม่มีฤทธิ์มีเดชเลย ปรากฏเด่นชัดว่าพริกนี้ฝาด แต่ก่อนรู้แต่ว่าพริกนี้เผ็ดๆ แต่อ่านาจไข่มาลาเรียนี้ฉันพริกไม่เผ็ดแล้วสุดท้ายพริกนี้ฝาด นอกจากไม่เผ็ดแล้วยังฝาด รู้ชัดพริกนี้ฝาด เดียวนี้เตะไม่ได้นะ กับพริกนี้เตะไม่ได้ มันเปลี่ยนของมันเอง ที่จำไม่ลืมที่อยู่ในภูเขา เวลานั้นอดพริกด้วยพวกตลาดสกลนครเขาไปซื้อพริกที่ภูเขากับพวกอยู่ในภูเขา เขาขายช้อนละบาทพริกนะ ขายช้อนละบาท ช้อนละบาทก็เอา ก็มันไม่มีจริงๆ ทางสกลนครเขาบอกไม่มีจริงๆ จะทำไง เท่าไรก็เอา ช้อนละบาทก็เอา แต่เขาก็เห็นใจกันไม่ได้เอาช้อนละบาทแหละ ที่แรกเขาว่าจะเอาช้อนละบาท เท่าไรก็เอาเขาวางั้น ก็มันไม่มีจริงๆ จะทำไง เงินบาทมันกินแทนพริกไม่ได้นี่นะ สุดท้ายเขาก็ให้กันมา

คือพวกในป่าในเขาเขาทำไร่พริก พริกมากที่สุด จึงได้ไปฉันทันพริกที่นั่น ตอนนั้นกำลังไข่มาลาเรียกำเริบ ไข่มาลาเรียนี้ฉันพริกไม่เผ็ด สุดท้ายพริกนี้ฝาด ตอนมันแก่งๆ

ฉันพริกไม่เผ็ดก็เห็นแล้ว ตอนนี่เตะไม่ได้เลยก็เห็นประจักษ์ เผ็ดจริง ๆ เป็นไฟไปเลย เตียวนี่ เป็นอย่างนั้น รู้ได้ชัดว่าเวลานี่เตะพริกไม่ได้ เผ็ดเป็นกำลัง จึงทำให้คิดถึงที่อยู่ ในภูเขา ฉันพริกนี้ไม่รู้จักเผ็ด จนกระทั่งได้รู้ชัดรสของมันอย่างแท้จริงพริกที่ว่าเผ็ดนี้มัน อยู่นอก ๆ นะ รสมันจริง ๆ ฝาด คือมันไม่เผ็ด ฝาดไปเลย จากสกลนครเขาขึ้นไปซื้อ พริกบนภูเขา พวกเขาขายพริกอยู่บนภูเขา เขาก็ยอมรับว่าไม่มีจริง ๆ จะทำไง ป๊อด อยากมันอดจริง ๆ บอกว่าไม่มีจริง ๆ เท่าไรก็เอา เขาวางั้น เขาบอกว่าจะขายให้ซ้อณะ บาท เท่าไรก็เอาจะทำไงมันไม่มี กินเงินแทนพริกไม่ได้นี่เขาว่า สุดท้ายเขาก็ขายกัน ธรรมดา เขาชู้กัน เอาซ้อณะบาท โอ้ย เท่าไรก็เอาทั้งนั้นมันไม่มีจะว่าไง

พริกรสของมันจริง ๆ มันฝาด เผ็ดนี้อยู่นอก ๆ ข้างในของมันจริง ๆ ฝาด พริกนี้ ฝาด เราได้ไปฉันแล้วในภูเขา จึงได้รู้ว่า เอ้ พริกนี้จะว่าแต่มันเผ็ด ๆ เวลาเข้าถึงตัวมัน จริง ๆ แล้วมันฝาดหนา มันไม่ได้เผ็ด ไข่มาลาเรียนี่ฉันพริกไม่เผ็ด เรานี้โดนอยู่ตลอด ฟังหมอเขาว่าถ้าอยู่ที่เก่าแล้วไข่มาลาเรียนี่มันก็ไม่เป็นอีก แต่เรามันไม่อยู่ที่เก่านั้นซี เตียวย้ายโน้นย้ายนี้ มาลาเรียนี่ติดตามตลอดเลย ไปที่ไหนมีแต่มาลาเรีย ไข่มาลาเรียนี่ เป็นที่หนึ่งละ

ตั้งแต่มาสร้างวัดนี้ดูเหมือนไม่เป็นนะ พระทั้งหลายก็ไม่เป็น วัดป่าบ้านตาดนี่ไม่ ปรากฏว่าพระเป็นไข่มาลาเรียนี่กัน ก็คือหมอลูกศิษย์ลูกหานั้นละเขาเอายากันไข่มาลาเรีย ให้ เป็นกระปุกนะ เราแจกพระให้ฉันกันไข่มาลาเรียไข่มาลาเรีย ก็ไม่ปรากฏว่าไข่มาลาเรียตั้งแต่ นั้นมา อาจจะเป็นเพราะยานี่ก็ได้ เขาบอกว่าฉันกัน ไม่ใช่ฉันแก่นะ ฉันกัน จะไม่เป็นไข่มาลาเรีย ไข่มาลาเรียไม่เป็น เรามานี่เขาเอามาถวายก็แจกพระทั่วทั้งวัด แล้วก็ปรากฏว่าวัด นี้เป็นไข่มาลาเรีย ไม่ค่อยเห็นมี

เราเองก็ตัวเก่งมาลาเรีย มาที่นี้เราก็ก่อนไม่เห็นเป็น แต่ก่อนเป็นทั้งนั้นแหละ ไปอยู่ที่ ไทน์มาลาเรียเต็มตัว ๆ ก็มันไม่ได้สนใจกับไข่มาลาเรียอะไร คือมันสนใจแต่ธรรมดา ธรรมดา ๆ ไทน์สะตอก ไทน์ภาวนาดี ๆ นั้นละที่นั่น ๆ ไอ้เรื่องเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคนั้น โรคนี่มันไม่ได้สนใจนะ คือน้ำหนักของจิตกับธรรมมันเต็มหัวใจ ที่นี้สิ่งภายนอกมันก็ไม่ เป็นอุปสรรคได้ แต่ทุกวันนี้ดูไม่ค่อยมีนะมาลาเรีย ไปที่ไหนดูไม่ค่อยปรากฏว่ามีไข่มาลาเรีย แต่ก่อน โอ้ย ชุม อยู่ในป่าในเขาพวกไข่มาลาเรีย ไอ้เราตัวเก่งละไข่มาลาเรีย

แม้แต่มาอยู่หนองผือก็เป็นไข่มาลาเรีย ระยะนั้นกำลังเป็นไข่มาลาเรีย คั่นคั่นฝนตกฟ้า ลง ๆ ตกหนักเสียด้วย ไอ้เราก็ก้อยู่แคร์เล็ก ๆ ลูกไม่ขึ้น นั้นละกำลังมาลาเรียฟัดเต็ม เหนียวละ ที่ไม่ลืมนี่คือพอสว่าง เห็นไหมละ นั้นละจอมปราชัญ พอสว่างธรรมดาท่านจะ ได้ยินเสียงไม้กวาด แต่วันนั้นพอสว่างไม่ได้ยินเสียงไม้กวาดท่านลงมาเอง พระไปไหน

หมดๆ นั้นเห็นไหมล่ะกลางวัดหนองผือ ทำไมไม่เห็นปิดกวาดกัน พระไปไหนหมดๆ เรื่อย

สักเดี๋ยบบีมา พระเณรก็วิ่งไปหาท่าน ท่านมหาไปไหน ท่านเป็นไข ขึ้นทันทีเลย เหนอ มหาป่วยคนเดียววัดร้างไปหมดเชียวยุทธอ นั้นเอาละนะ ท่านมหาไปไหน ถามหาเรา พอว่าท่านเป็นไขเท่านั้น เหนอ ท่านมหาเป็นไขคนเดียววัดร้างไปหมดเชียวยุทธอ คือเราจะออกก่อนเพื่อน ๆ ที่นี้พอสว่างไม่ได้ยินเสียงไม้กวาดท่านลงมาเอง เป็นอย่างนั้นละ จอมปราชญ์ วันนั้นเรารู้สึกไม่ขึ้น ที่นี้พอสายมานี้ดูจะตอนเที่ยงหรือตอนบ่ายท่านให้พระเอายามาให้เรา ยาแก้ไขมาลาเรีย ท่านให้พระเอายามาให้เรา เรามันก็จะเด็ดจะดี้อจะด้านหรืออะไรก็แล้วแต่จะพิจารณาเถอะ เราไม่ฉัน พระก็ถือกลับไปหาท่าน

ท่านทราบที่เราไม่ฉันท่านถือมาเอง มาในแค่นั้นนะ มันถึงกันดีลูกศิษย์กับอาจารย์ ตัวนี้มันรุนแรงอยู่นะ กับพ่อแม่ครูจารย์พิตกันเหมือนมวยแซมเปียน ของเล่นเมื่อไร เราสืบถามดูว่าบรรดาลูกศิษย์ของพ่อแม่ครูจารย์มันรุนแรงต่างๆ มาโดยลำดับนี้ รุนโหนที่เถียงครูอาจารย์เก่ง บอกไม่มีรุนโหน มีองค์เดียวนี้ เราจริงๆ มีเรา เรายอมรับทันที คือหาของจริง เรื่องทิวิมานะแพ้นะไม่มีละ แต่หาความจริง คือถ้ามันไม่ลงใจการปฏิบัติมันก็ไม่ลงใจ ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย คาราคาซัง ถ้าลงตรงโหนแน่แล้วที่นี้พุ่งเลยนี้ละที่เอาเอาตรงนั้นนะ

ท่านเอายาให้พระมาให้เรา เราบอกไม่ฉัน พระนั่นถือกลับไป แล้วกลับมาท่านถือมาเองนะคราวนี้ โหนมันไขยังงั้น มันจะเก่งกว่ายาไปไหน ท่านว่าอย่างนั้น ฟังซิอุบายจอมปราชญ์ มันจะเก่งกว่ายาไปไหนไขนี้ละ เอา ยานี้ยาเมืองสวรรค์สู้ไม่ได้ หายหมดโรค เอา ฉันเดี๋ยวนี้หายเดี๋ยวนี้เลย ท่านว่าอย่างนั้นเราไม่ลืม ก็ท่านเอามาให้เอง ท่านยื่นให้เอง คนนอนอยู่ก็ฉัน เอาๆ หายเดี๋ยวนี้เลย เราก็เอามาฉัน พอฉันเสร็จแล้วตั้งแต่นั้นจนกระทั่งบัดนี้ท่านก็ไม่เคยถามถึงเรื่องยาเป็นยังงั้น ไอ้เราก็ไม่เคยพูดถึงเรื่องยาว่าหายหรือไม่หาย มันพอๆ กัน ท่านก็พูดของท่านต่างหาก

นี่เราก็จำได้ตั้งแต่ที่เราเขียนในประวัติท่านหรืออะไร ที่ท่านอาจารย์มหาทองสุกนั้นนะเป็นมหาๆ บางคนอาจจะมาเข้าใจว่าเรา คือตอนนั้นเรายังไม่ได้เป็นมหา เวลาท่านไขจิตใจท่านรู้สึกจะอ่อนเป็นธรรมดา นี่ท่านชู ดั่งที่เขียน ให้เอาเครื่องแต่งตัวของผู้หญิงมาห่มห่มแทนเครื่องแต่งตัวของพระให้เป็นผู้หญิงไปเสีย ทำไมมันอ่อนแอ นักหนา เป็นขนาดมหา ทางนั้นร้องให้ ท่านอาจารย์มหาทองสุกร้องให้ นี้อยู่บนภูเขา เชียงใหม่ละ

ท่านไปดู อ้อ นี่ไม่ได้ผล เห็นไหมล่ะ ท่านทดลองดูอันนี้ไม่ได้ผล ดูใหญ่นี้กว่าท่านจะได้กำลังใจ คือบอกให้เปลี่ยนเครื่องแต่งเนื้อแต่งตัวเอาของผู้หญิงมาใส่ ของพระ

นี่ละให้หมด เพราะเพศของพระเป็นเพศที่เด็ดเดี่ยวอาจหาญ อันนี้มันอ่อนแอ เหลือเกินเหมือนผู้หญิง ให้เอาเครื่องแต่งตัวผู้หญิงมาเปลี่ยน ท่านว่าอย่างนั้น ท่านขู่อย่างนั้นละจอมปราชญ์

ที่นี้ขู่แล้วทางนั้นร้องไห้เลย ท่านอาจารย์มหาทองสุกร้องให้ ท่านดูไม่ได้ผล เปลี่ยนใหม่ ที่นี้ไอ้ที่เด็ดเดี่ยวไม่มี มีแต่อย่างนั้นอย่างนี้ดี นั้นเห็นไหม นี่ละนิสัยของ จอมปราชญ์ฝึกฝนทรมาณ ท่านจะเอาใจต่างหาก เรื่องเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นธรรมดา แต่ใจ อ่อนแอเข้มแข็งเป็นสำคัญ เป็นถึงมหาใครก็อาจจะคิดว่าเป็นเรา ไม่ใช่เรา ก็ตอนนั้นเรายังไม่ได้เป็นมหา ท่านอยู่บนเขาด้วยกันกับพ่อแม่ครูจารย์มัน

ที่เขาว่าท่านเป็นเสือเย็น เขาก็ไม่มีที่หลังคาเรือน ๕-๖ หลังคาเรือนนั้นละ เขาอยู่บนเขา พวกขมุ มูเซอ เขาอยู่บนเขา เขาห้ามเขาประกาศกันเลย ห้ามไม่ให้ไป ที่นี้เวลานี้มีเสือเย็นมาอยู่สองตัว เขาว่างั้น ก็คืออาจารย์มหาทองสุกกับพ่อแม่ครูจารย์มัน มีเสือเย็นมาอยู่สองตัวใครอย่าไปนะ แล้วก็นัดกันให้ผู้ชายมาดูเหตุการณ์ต่างๆ ไอ้เรื่องที่พักที่อยู่จะได้ดูยังไงเขาไม่สนใจแหละ ลงถึงขนาดเขาว่าเสือเย็นแล้ว ให้คนมาตรวจตราอยู่เรื่อย ๆ ท่านก็อยู่ของท่านอย่างนั้น ท่านยังได้เดือน

เห็นไหมละจอมปราชญ์ท่านเป็นไปตามโลกเมื่อไร นี่ท่านภาวนาท่านรู้ โอ๊ย พวกนี้จิตเป็นอกุศลทั้งหมดในหมู่บ้านเขา เป็นเพราะหัวหน้าบ้าน เขากล่าวดูเราสององค์นี้ว่าเป็นเสือเย็นนะท่านมหา ที่นี้เราจะไปไหนไม่ได้ ถ้าเราไปเวลานี้เขาตายแล้วจะเป็นสัตว์เป็นเสือตกรกหมกใหม่ไปหมด เราต้องอยู่แก้เหตุการณ์นี้เสียก่อน เพื่อไม่ให้เขาตกรกหมกใหม่เป็นเสือเป็นสาอะไร ทนเอานะท่านว่า นั้นละท่านก็ทนเอา เขาก็ไปดูเหตุการณ์ ไปทีละสามคนสี่คน เขาไม่ได้เข้าไปไกลละ เขามายืนดู ดู แต่คนโง่ดูคนฉลาด เข้าใจไหมละ คนโง่มาดูจอมปราชญ์คือพ่อแม่ครูจารย์มัน มาดูแล้วเขากลับไป ๆ

นานเข้าก็เลยถาม เป็นยังไงไปดูเหตุการณ์กับเสือเย็นสองตัวนั้นนะ ได้เหตุ ได้ผลอะไรบ้าง คนที่เขามาดูเขาคงจะรำคาญ เขาพูดออกมาอย่างเรียกว่าไม่พอใจ อำนาจแห่งความไม่พอใจมันท่วมทับ ดันออกมาอย่างรุนแรง แล้วเป็นยังไงไปดู เหตุการณ์ว่างั้น เขาก็ตอบว่า จะเป็นอะไรเขาว่างั้นนะ ไปดูเหตุการณ์ เหตุการณ์อะไรก็ไม่ทราบ เขาก็รู้รกรเหมือนกัน เหตุการณ์อะไรก็ไม่รู้ไปดู ๆ นี้ เดี่ยวพวกเราจะตกรกหมกหมดนะ ว่างั้น เขาก็รู้รกรเหมือนกัน ท่านจะเป็นอะไรท่านก็อยู่ของท่านเฉย เราไปหาท่าน ไปดูท่าน ท่านไม่สนใจกับเราเลย แล้วจะเป็นเสือยิงเสือเย็นมาจากไหน ดีไม่ดีพวกเรานี้จะเป็นบาปเป็นกรรม เขารู้บาปกรรม จะตกรกทั้งเป็นพวกเรานี้ละ

พวกที่เขามาดูเหตุการณ์ เวลาหัวหน้าบ้านเขาถาม เขาพูดกระแทกกัน ตอบรับกันออกมาอย่างไม่พอใจ แล้วไปดูท่านอย่างนั้นได้ประโยชน์อะไร ไปถามหาเหตุหาผล

ท่านที่มาอยู่อย่างนั้นท่านอยู่ยังงใให้ไปถามซิ ไปดูเฉยๆ นี่ไม่ได้เรื่องราว ดีไม่ดีตกนรก ทั้งบ้านเรานะเขาว่า มีคนหนึ่งที่มีแข็งๆ อยู่นั่นมันรำคาญ ก็เลยแก้กันใหม่ เอ้า ถ้างั้นให้ไปถามท่านดู ท่านเป็นยังงใให้ไปถามท่านดู ไปดูเฉยๆ ได้เรื่องได้ราวอะไร แล้วอยู่ๆ ก็ว่าท่านเป็นเสื่อเย็น ท่านมาอยู่ที่นี่มีอาภักปภิรยาของเสื่อเย็นที่เป็นภัยต่อบ้านเมืองที่ตรงไหนไม่เคยมีวังนั้นนะ ต้องไปถามเหตุผลถามผลท่านให้ชัดเจนซิ ก็เลยแต่งกันมาใหม่ที่นี้เข้าถึงท่าน

นี่ตุ้เจ้าทำอะไร นี่ละตอนต้นเหตุจะเกิดละ นี่ตุ้เจ้ามาทำอะไร ตุ้เจ้าเดินไปเดินมากับนั่งหลับตาอยู่นั้น ตุ้เจ้าทำอะไร ตุ้เจ้าหาพุทโธ พุทโธหาย นั้นเห็นไหมละจอมปราชญ์เอ๊ะ พุทโธเป็นยังงใ บอกว่าดวงสว่างไสว แล้วหาช่วยได้ไหม ได้ ยิ่งดีๆ นั้นเอาละนะ ให้หาพุทโธช่วย ให้นักพุทโธๆ อยู่ในนี้ อย่าไปหาไกลๆ ที่ไหน ให้หาตรงนี้ ให้หาตรงหัวอก อยู่กับพุทโธแล้วจะเจอพุทโธที่นั่น เขาก็เลยหมุ่นใจมาทางนี้ ตุ้เจ้ายี้เขาเรียกหัวหน้าบ้าน มันเป็นเรื่องจริง ๆ ซิที่นี้ จิตมันเป็นขึ้นมามันสว่างไสว มันไปดูใจหลวงปู่เรา หลวงปู่มันพอจิตรวมลงไปแล้วมาดู โอ๊ย มันร้องโก๊กเลยตื่นเข้าขึ้นมา

โธ่ๆ ว่าตุ้เจ้าเรานี้เป็นเสื่อเย็นๆ ยังงใ จิตของท่านสว่างครอบโลกธาตุ นั้นหรือเสื่อเย็นว้างั้น พวกนี้จะตกนรกกันหมดแล้วจะทำงใ รีบไปขอขมาขอโทษขออภัยท่านนะ เราสร้างกรรมหนักแล้วนะ ใจของท่านไม่ได้เป็นอย่างนี้ สว่างไสวครอบโลกธาตุ จะเป็นเสื่อเย็นอะไร นั้นละเรื่องราวจึงได้มาถามท่าน ท่านก็บอกพุทโธหาย เอาพุทโธนี้ไปภาวนา พอพุทโธปรากฏมันเห็นจริง ๆ เสียด้วย จิตตุ้เจ้านี้สว่างจ้าหมดเลย จิตองค์นี้ยังก็บอก จิตตุ้เจ้ายี้หัวหน้าบ้านเป็นเสียเอง โถ จิตอัศจรรย์ นั้นละพวกนั้นก็เลยลงกันใหญ่เลย

ที่นี้จิตมันรู้จริง ๆ แม้แต่สัตว์เข้ามากินผลไม้ในสวนเขาในป่านะ มันภาวนามันมองไปเห็น มันกำหนดไฟเผา เผาหมูป่าว้างั้น ท่านก็เลยสอน อย่าไปเผาเขาซิ เขาไม่ได้มีเจตนาฆ่าเรา เขาหากินธรรมดา หือ อย่างนั้นหรือ อย่างนั้นแหละอย่าไปทำเขา เขาอยากกินอะไรก็ให้เขากินไป อย่าไปทำลายเขาณะต่อไป ก็เลยปล่อยให้เขามากิน เขามากินพวกเผือกพวกมันอยู่ในสวน หมูป่า แต่ก่อนกำหนดจิตเผาเขา เผาจนกระทั่งเขารากแตกออกเลยทีเดียว นุ่นนะอำนาจของจิต ตุ้เจ้ายี้นี้ ท่านเลยสอนเสียใหม่ ให้เขากินให้อิ่ม อย่าไปทำเขาเขาหากิน เขาไม่มีเจตนาอะไร พอแสรู้เรื่องแล้ว แต่มันตรงไปตรงมานะพวกนี้ ทำไปตามนั้นละ

พอวันหลังกำหนดดูเขามากิน ก็เลยทำจิตนี้กระซิบบอกเขา กินให้อิ่ม เนะฟังซิ มันนำฟังไหมละ กินให้อิ่มๆ นะถึงค่อยไป ที่นี้จิตของเจ้าของตุ้เจ้ายี้นี้ ฟังดูหมูเขากำลังหากิน เอ้า กินให้อิ่มนะ วันก่อนนั้นฟังไฟใส่เขาเผาพุงเขา จนอาเจียนออกมาตาม

ทาง พ่อแม่ครูจารย์ห้าม อย่าทำอย่างนั้น เขาไม่มีเจตนาอะไรเขาหากิน เลยพลิกเสี้ยใหม่ ที่นี้เวลาเขามาหากิน กินให้อิ่มนะ เข้าทำดี นี่ละเห็นไหมจิต มันรู้หมด พวกนั้นเลย ลงหมด พ่อแม่ครูจารย์มันเลยเป็นเทวบุตรเทวดา เป็นสรวงอันใหญ่หลวงขึ้นที่หมู่บ้านนั้น ลงใจหมด

ที่นี้ที่พักที่อยู่นี้เรียบหมดเลย เห็นไหมละ ทั้งทำทั้งตำหนิ นี่มันที่อยู่ของคนรก เขาติดคุกติดตารางเขาไม่เห็นเป็นอย่างนี้ คือเขาตำหนิที่ท่านอยู่แต่ก่อนซึ่งไม่มีใครทำให้ ที่นี้เขาทำใหม่ เขาก็ตำหนิไปเรื่อยทำเรื่อย ท่านก็เฉย นั่นละเรื่องราวเป็นอย่างนั้น เห็นไหมละใจ ท่านอาจารย์มหาทองสุก อยู่กับท่านเป็นคู่พี่เป็นพี่ตายกัน พี่กัน ไปที่ไหนๆ มักจะมีอาจารย์มหาทองสุกไปด้วย เอาละที่นี้นะ ให้พร

ได้ยินไหมละ จอมปราชญ์กับจอมโง่ พวกขมุ มูเซอไปดูไปตรวจการ ไปตรวจอะไรท่าน พ่อแม่ครูจารย์มันจอมปราชญ์ บทเวลาเขาพูดกันฟังซิ ไปดูไปยืนอยู่เฉยๆ มันได้เรื่องอะไร พวกชาวบ้านเขา ไปดูมีเหตุมีผลอะไรก็ไปถามเหตุถามผลซิ ว่าแต่ท่านเสียเย็นๆ เเท่าที่ไปดูมานี้ไม่เห็นมีกิริยาเสียเย็นอะไร เราไปท่านก็ไม่เคยสนใจกับเรา ท่านเดินกลับไปกลับมา บางทีก็นั่งหลับตาอยู่ เสียเย็นทำไมจะเป็นอย่างนั้น วังนั้นนะ ชาวบ้าน ไปหาท่านก็ถามเหตุถามผลให้ความชัดเจนนะ

เขาจึงจัดกันมาใหม่ มากี่มาถาม ตูเจ้าทำนั้นๆ เพราะอะไรๆ เห็นไหมจอมปราชญ์ตอบ บอกพุทโธหาย พุทโธใครหาย ก็พุทโธพวกนี้หาย นั่นเห็นไหมละ เขาจะหาช่วยได้ไหม อู๊ย ได้ๆ ยิงดี เอ้า ให้พุทโธๆ พุทโธเป็นดวงสว่างไสว อย่าไปหาข้างนอก ให้พุทโธอยู่กับที่นี้ ให้อูที่นี้ นั่นแหละตัวตุ้เจ้ายี่หัวหน้าเขาเลยเป็นก่อนเพื่อน พุทโธๆ นี้พอจิตรวมเข้าไปมันสว่างจ้ามันไปเห็นจิตพ่อแม่ครูจารย์มัน โห เสียเย็นยังงี้ เป็นไฟขึ้นเลยละตุ้เจ้ายี่ พวกเรานี้จะตกรรกกันทั้งหมด ไม่งั้นจะตายเป็นสัตว์เป็นเสือไปหมดนะ ไปตำหนิตุ้เจ้าหลวงองค์นี้ จิตใจท่านสว่างไสวครอบโลกธาตุ เป็นเสียเย็นได้ยังงี้ วังนี้เลย

ว่าพุทโธหาย เอาพุทโธไปภาวนา มันเป็นขึ้นในใจมันกลับมาเห็นใจหลวงปู่มันละซี ก็อย่างนั้นแล้ว พุทโธหาย อันนั้นเขาหาพุทโธ...ตุ้เจ้ายี่ เขาหาพุทโธหาย ได้ พุทโธกลับมา ไ้พวกเราอยู่ที่ใต้ถุนศาลานี้มันหากันแทบล้มแทบตายมันได้อะไรมา เราก็อยากถามอย่างนั้น พวกนี้พวกพุทโธหายทั้งนั้น พุทโธหาย นั่นละจอมปราชญ์ท่านตอบ ฟังซิ เขาก็มาหาท่านแบบหลับหูหลับตา หูหนวกตาบอดมา เวลาท่านตอบ พุทโธหาย จะเอาดวงสว่างใส่หัวใจเขา ที่นี้มันก็เป็นจริง ๆ ซิ ตุ้เจ้ายี่คือหัวหน้าบ้านเขานั้น เขาไปทำคนนี้เป็นเสียก่อน จึงกลับไปเห็นจิตหลวงปู่มันละซี โถ เสียเย็นยังงี้ อัจฉรย์ครอบโลกธาตุ วังนั้นนะบอก โธ่ๆ เป็นบาปเป็นกรรมเรา พวกเราทั้งหลายเป็นบาปเป็นกรรม

มากนะ เวลาได้พุทโธหายไปภาวนาแล้ว เขากลับมาเห็นคุณค่าของครูบาอาจารย์ของเขา อันนี้พุทโธเรานี้หาย ใครให้เสี่ยงวางสนานะ อย่ามาตำหนิเราว่ารักคนนั้นชังคนนี้ได้ไม่ได้นะ เข้าใจไหม เราเสมอ จิตนี้เหมือนแผ่นดินพูดให้ชัดเจนเสีย เราไม่มีเอ็งมีเอียงกับผู้ใดเลยในสามแดนโลกธาตุนี้ อย่ามาคิดเอาบาปเอากรรมเผาหัวอกตัวเองนะ ได้จั้งหะปั๊บ แล้วมันจะลงปั๊บของมันเอง เข้าใจไหม อย่ามาวินิจฉัย เรื่องของเราอย่ามาวินิจฉัยนะ

เราสอนโลก ไม่ได้สอนให้โลกมาวินิจฉัยเรานะ หรือว่าเราเป็นเสือเย็นหรือ เข้าใจหรือเปล่าละ นี่ละมันสวยงามเสียด้วยนะนี่นะ มันควรแก่ใครจะได้มา ถ้าสามคนก็ต้องผ่าสาม ถ้าสี่คนก็ผ่าครึ่งกันครึ่งนี้ มีกี่คนทีนี้ นี่สามคนไม่ควรละ มันจะต้องผ่าสามเสีย มันไม่เป็นสี่เสี่ยงผ่าครึ่ง ได้สี่คน หากคนที่สี่มา มีไหมพวกนี้ละ ไม่มีจะไม่ได้จะว่าไม่บอก เอ้า ให้ไปหาเอง ไม่ได้มันเกิดเหตุ..ว่าเรารักคนนั้นเราชังคนนี้ เสียหมดพวกนี้ พวกใจเป็นไฟ เราไม่ได้เป็นไฟนะ ครอบโลกธาตุมีแต่ความเมตตาธรรม เสมอเหมือนแผ่นดินนี้ ท่านทั้งหลายให้ดูเสีย เราพูดให้ฟังชัดเจน สอนโลกด้วยความเมตตาธรรมล้วนๆ จะไม่มีคำว่าเอ็งว่าเอียงแม่เม็ดหินเม็ดทรายต่อผู้ใด เข้าใจหรือเปล่าละ ว่าท่านรักคนนั้นท่านชังคนนี้ พวกบ้า

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz